

μπαρμπούτσαλα

Πέμπτη, 3 Μαΐου 2012

6:04 πμ

48

Από το Ιταλικό ρημα
Μπουτσικάρε (πβλ. ΕΠΩΝΥΜΟ Μπούτσικας)
Περπατώ, πλανώμαι

bucicàre Sembra che si rannodi al *fr.* **BOUGER** *muoversi, cambiar di posto*, che il Menagio trae dal *ted.* **WOGEN** *agitarsi*; altri lo crede alterato dal *prov.* **BOLEGAR** che risponde all'*it.* **BULICÀRE** derivante dal *lat.* **BULLICÀRE** frequentativo di **BULLIRE** *bolire*. — Voce bassa o contadinesca, che sta per Muovere, Azzicare, Muovere pianamente, Ruticare, e *per estens.* Bucinare, Bisbigliare.

Screen clipping taken: 3/5/2012 6:07 πμ

Το μπαρ είναι επιτατικό

bar prefisso che nel francese e talvolta anche nell'italiano equivale a **BIS** (p. es. in *bistrattare*) ed ha un senso peggiorativo, di non perfetto, essendo per alcuni imitato dal suono della voce di chi tartaglia, come in **BAR-boglio**, **BAR-bottare**, **BAR-baro** ecc. (v. *Bis*).

Cfr. *Baluginàre; Barbàglio; Barlume.*

Screen clipping taken: 3/5/2012 6:07 πμ

Μπαρμπούτσικα αρχικά και κατόπιν μπαρμπούτσαλα = πλάνες
ανοησίες.

(Με επηρεασμό από παρόμοιες λέξεις άτσαλα, τζλαντζαλα, μπάμπαλα,
ατσούμπαλα κλπ.)

barbazzàle da **BARBA**, *fig.* preso per *mento* o *muso*, e poi trasferito all'arnese destinato a questa parte (*cfr.* *Barbozza*). — Catenella che si passa sotto la barbozza del cavallo imbrigliato, e *fig.* Freno, Ritegno. — « Favellare senza barbazzale » cioè *fig.* Senza riguardo, Con soverchia libertà.

**BARBUCCINO. Aggett. Di barba rada. ||
La Crasca scrive BARBUCINO co' l c sem-
plice. Parmi ch'ella s'abbagliasse. Percioc-
chè, secondo mio vedere, questo aggettivo
è cavato da *Barbuccia*, sust. dimin. di *Barba*;
ond'è manifesto, s'io mal non vedo, che
BARBUCCINO, e non BARBUCINO, è da scrivere.**

9328.224 [243]

20/5/2012 3:31 πμ

[ΥΠΟΓΛΩΣΣΙΟ 68](#)

Συγγενικά

Από το Ιταλικό ρήμα

Μπουτσικάρε (πβλ. ΕΠΩΝΥΜΟ Μπούτσικας)

Περιπατώ, πλανώμαι

Bucicare συγγενές προς το Γαλλικό Bouger=κινούμαι αλλάζω θέση πιθανόν από το Γερμανικό Wogen η το Λατινικό Bulicare συγγενικό με το bullire = βράζω , αναβράζω

Το bar = μπαρ είναι επιτατικό προθεμα ομοιο με το bis =δεις (δύο φορές)

Πρβλ, τα αντιστοιχα επιτατικα προθεματα της ελληνικής τρισ- (τρισηλίθιος, τρισάθλιος), πάνυ- (πανύβλαξ) , πάντη- (συχνα παρετυμολογείται από το πέντε ενώ προέρχεται από το πάντη = ολοσχερώς, παντελώς, πάντα) πεντάρφανος, πεντάμορφη, κλπ. Έχει μειωτικό χαρακτήρα όπως και το ελλ. δυσ- (πρβλ .δύσοσμος, δύσμοιρος, δυστυχής)

Μούσι (barba), μουσαντό, τρίχες, ξούρες ή ξουρίες, κούρες* είναι όλες λέξεις που σχετίζονται με το ψέμα.

*) Της κοβεις κουρες; Πολ. Δημητρκόπουλος- Ο Γάτος

Μπαρουφα

BAROUF(E),(BAROUF, BAROUFE), subst. masc.

Étymol. ET HIST. – 1878 Paris barouf, baroufle (cité par H. Bauche dans Le Lang. pop.). Mot en usage dans les ports méditerranéens signalé sous la forme baroufa « dispute » et « se quereller » comme terme du sabir algérien dans le Dict. de la lang. franque ou petit mauresque ... à l'usage des Français en Afrique, imprimé à Marseille en 1830 d'apr. Sain. Lang. par., p. 500, prob. véhiculé par le marseillais baroufo (Mistral, s.v. baloufo), v. Dauzat, Les argots, p. 73; REW3, no1116; DEI; Bl.-W.5; FEW t. 15, 1, p. 116. Le marseillais est empr. à l'ital. baruffa « procès, querelle confuse, heurt » (xives. Sacchetti dans Batt.), cf. le corse baruffa 1475 « contestation judiciaire dans tous les témoignages » d'apr. DEI; baroffa est le déverbal de baruffare « se quereller, se disputer » (xiiies. dans DEI), lui-même issu du longobard *bi-hrôff(j)an (Gam. Rom. t. 2, p. 132; DEI; Migl.-Duro; FEW, loc. cit., 2 hyp.) que l'on peut déduire de l'a. h. all. bihrufjan « conclamare » (Graff t. IV, col. 1136) [all. mod. berufen, v. Weigand]; un empr. du verbe ital. à l'a. h. all. (Bl.-W.5; FEW, loc. cit.,

1rehyp.) est moins favorable. La forme baroufle, soit p. anal. avec des termes péjoratifs comme maroufle*, soit p. introd. de l parasite consolidant le -f final (v. Nyrop, t. 1, § 503, 6o).